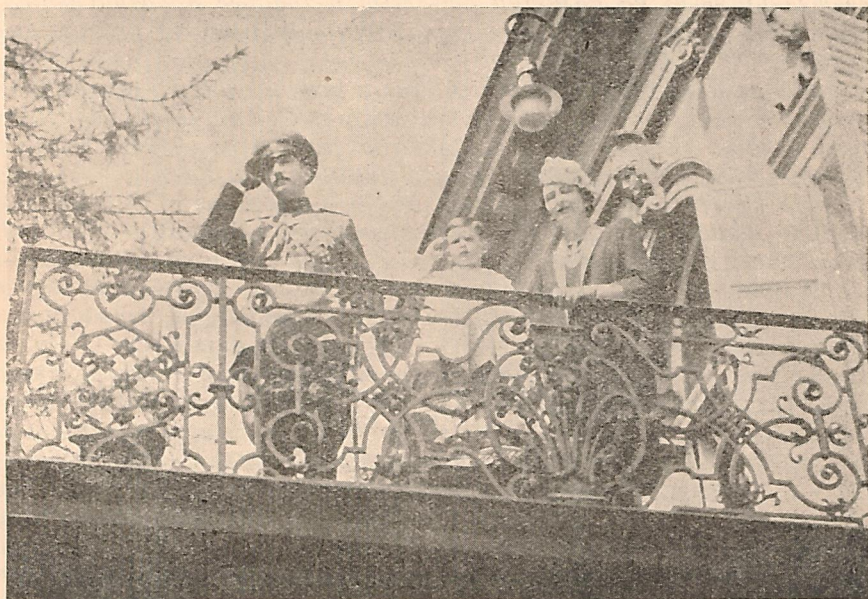

Една частъ отъ нашитъ войски мина голъмата рѣка и заедно съ германскитъ въ кратко време завладѣ цѣла Ромъния.

Следъ две години войната се свърши. Победиха французи и англичани. Тя подариха отново цѣла Добруджа на ромънитъ. Когато добруджанци се върнаха отъ бойното поле, завариха земята си и домоветъ си заграбени. Тамъ нахълтаха пришелци куцовласи. Настаниха се въ кѣщитъ на българитъ. Отнеха голъма частъ отъ имотитъ имъ. Животътъ на нашитъ братя тамъ стана много труденъ. Мнозина отъ тяхъ изоставиха всичко мило и избѣгаха съ голи рѣце въ свободна България. Ония, които останаха по домоветъ си, заживѣха въ черно робство. Заграбителитъ затвориха отново всички български училища и черкви, изгониха българскитъ учители и свещеници. Почнаха да преследватъ и затварятъ всички по-будни българи.

Царското семейство приема поздравитѣ

Но нищо не можеше да ни лиши отъ подвизитъ на нашитъ дѣди и бащи. Никой не можеше да ни отнеме спомена за тяхнитъ славни победи изъ ширна Добруджа и по цѣлия Балкански полуостровъ. Никой не можеше да ни отнеме обичьта къмъ нашата земя и жаждата да работимъ за нея. Никой не можеше да убие вѣрата и надеждата у насъ, че правдата единъ день ще възтържествува. Ние знаехме и знаемъ, че нѣма подъ небето нищо вѣчно; вѣчни сж само Богъ и Неговата правда.